

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/403/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213211581
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2213211581.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvie Hýbelovej a sudcov: Mgr. Fedora Benku a Mgr. Renáty Gavalcovej, v právnej veci navrhovateľa: Sociálna poisťovňa so sídlom v Bratislave, pobočka Dunajská Streda, Galantská cesta č. 693/5, proti odporcom: 1/ D. H., nar. XX.XX.XXXX, 2/ B. H., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom H. M. č. XXX, M., zastúpení splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Marcel Boris, s.r.o., Vajnorská 8/A, Bratislava, o neúčinnosť kúpnej zmluvy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 19. marca 2014, č. k. 14C/13/2013-108, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcom 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania v sume 83,86 eur titulom trov právneho zastúpenia, splnomocnenkyňi odporcov, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom napadnutým odvolaním zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal určenia právnej neúčinnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi odporcami a Ing. W. H. z 15. februára 2015 voči navrhovateľovi. Návrh odôvodnil tým, že rozsudkom OS Dunajská Streda, č. k. 3T/58/2010 z 26.04.2010 bola Ing. W. H., t.j. súrodencovi odporcu 1/ uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi v skúšobnej dobe dlh vo výške 30.509,- eur. Ing. W. H. (ďalej dlžník) do dnešného dňa dobrovoľne nespĺnil záväzok, preto navrhovateľ podal návrh na vykonanie exekúcie. Pri príprave podkladov na účely exekučného konania zistil, že dlžník kúpnu zmluvou zo dňa 15. februára 2012 previedol na žalovaných svoj spoluvlastnícky podiel 1/2 k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, kat. úz. H. M. a to rodinný dom č. súp. XXX, na parc. č. 142/1, pozemok parc. č. 142/1 a záhrada parc. č. 142/3. Má za to, že dlžník prevodom svojho spoluvlastníckeho podielu 1/2 na odporcov, ktorí sú jeho blízkymi osobami úmyselne a závažným spôsobom zmenšil svoj majetok v snahe zmať uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa. Odporcovia nesúhlasili s návrhom. Uviedli, že uzatvorili 15. februára 2012 s Ing. W. H. kúpnu zmluvu, v ktorej mali dohodnutú kúpnu cenu za prevod spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam vo výške 24.928,69 eur. Podľa čl. V ods. 2 kúpnej zmluvy si započítali vzájomné pohľadávky, ktoré voči sebe evidovali a to pohľadávku Ing. W..H. voči odporcom vo výške 24.928,69 eur s pohľadávkou odporcov voči Ing. W..H. vo výške 24.928,69 eur, vzniknutú titulom pôžičky poskytnutej Ing. W. H.. Odporcovia uzatvorili dňa 30. septembra 2009 s Ing. W. H. ako dlžníkom zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mu poskytli finančné prostriedky vo výške 16.597,- eur ako pôžičku, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť v lehote do 30. septembra 2010. Svoju povinnosť si nespĺnil ani potom, čo bol písomne vyzvaný listom odporcov zo dňa 30. septembra 2011. Ku dňu uzatvorenia kúpnej zmluvy predstavoval záväzok dlžníka sumu 24.928,69 eur istina spolu s príslušnou zmluvnou pokutou vo výške 0,1 % denne z nesplatennej časti poskytnutej pôžičky. Pohľadávka odporcov bola splatná skôr, ako pohľadávka navrhovateľa voči Ing. W..H. vo výške 30.509,- eur a to takmer o 3 roky. Skutočnosť,

že kúpna cena za prevod spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam nebola vyplatená v peniazoch, ale uhradená formou vzájomného zápočtu neznamená, že by kúpna cena nebola vôbec vyplatená, pretože záväzok môže byť splnený akýmkoľvek spôsobom dohodnutým medzi zmluvnými stranami, alebo určeným v zmysle zákona. Z rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 3T/58/2010 z 26.04.2010 súd zistil, že Ing. W. H. bol uznaný vinným pre pokračujúci trestný čin sprenevery, bola mu uložená povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobený dlh poškodenej Sociálnej poisťovni, pobočke Dunajská Streda vo výške 30.509,- eur. Navrhovateľ rieši vymáhanie svojej pohľadávky cestou súdneho exekútora. Z kúpnej zmluvy z 15. februára 2012 vyplynulo, že účastníkmi sú dlžník Ing. W. H. ako predávajúci a odporcovia ako kupujúci, jedná sa o prevod podielového spoluvlastníctva vo veľkosti 1/2 k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX v k.ú. H. M., rodinný dom, pozemok a záhrada. V zmluve zmluvné strany prehlásili, že ku dňu podpisu zmluvy evidujú kupujúci peňažnú pohľadávku voči predávajúcemu vzniknutú titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 30.09.2009, na základe ktorej kupujúci poskytli predávajúcemu pôžičku vo výške 16.597,- eur. Zmluvné strany sa dohodli, že na základe zmluvy dôjde ku dňu podpísania zmluvy obidvomi zmluvnými stranami k započítaniu vzájomných pohľadávok t.j. pohľadávka predávajúceho voči kupujúcim na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 24.928,69 eur sa započíta s pohľadávkou kupujúcich voči predávajúcemu na vrátenie poskytnutej pôžičky, spoločne s príslušenstvom vo výške 24.928,69 eur. Z výpisu LV č. XXX, kat. úz. H. M. je zrejmé, že vlastníkmi predmetných nehnuteľností sú v podiele 1/2 manželia H., teda odporcovia 1/, 2/ a v podiele 1/2 odporca 1/ titulom darovacej zmluvy s vecným bremenom. Zmluvou o pôžičke z 30. septembra 2009 súd zistil, že odporcovia ako veritelia poskytli dlžníkovi Ing. W. H. pôžičku v sume 16.597,- eur v hotovosti, pričom dlžník sa zaviazal finančné prostriedky vrátiť do 30. septembra 2010. Zároveň si dohodli zmluvnú pokutu vo výške 0,1 % denne z nesplatenej pôžičky do vrátenia veriteľom. Výzvou na zaplatenie poskytnutej pôžičky z 30.09.2011 odporcovia vyzvali dlžníka, aby splnil svoj záväzok aj s upozornením na sankciu - zmluvnú pokutu. Zo súdneho spisu sp. zn. 9C/192/2011 súd zistil, že manželka dlžníka Ing. H. podala návrh na rozvod manželstva, kde v návrhu uviedla, že od cudzích ľudí sa dozvedela, že dôvodom prepustenia manžela zo zamestnania bola sprenevera približne 30.000,- eur. Toto však manžel jej poprel. Medzitým počula, že si požičiava peniaze, ktoré asi miňa na stávkovanie. O trestnom stíhaní a jeho odsúdení sa napokon dozvedela až koncom leta minulého roka, teda 2010. Správanie manžela sa zmenilo, je závislý na stávkovaní, k čomu sa naďalej však nepriznáva. Súd prvého stupňa po takto zistenom skutkovom stave vec právne posúdil podľa § 42a ods. 1,2,3, § 42b ods. 1,2,3,4 O.z.. Zákon upravuje dva druhy odporovateľných právnych úkonov. V oboch prípadoch musí ísť o právne úkony, vykonané dlžníkom v posledných 3 rokoch. Jedným z dvoch prípadov odporovateľnosti sú právne úkony, ktorými boli veritelia dlžníka ukrátení a ku ktorým došlo v posledných 3 rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou (§ 116 a 117), alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, kedy druhá strana dlžníka úmyselne ukrátiť veriteľa nemohla rozpoznať ani pri náležitej starostlivosti. Zákon úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa i vedomosť blízkej osoby o existencii tohto úmyslu predpokladá. Blízka osoba musí preukázať, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla ani pri vynaložení náležitej starostlivosti poznať. V konaní bolo nesporne preukázané, že dlžník Ing. W.H. bol uznaný vinným a odsúdený za spreneveru finančných prostriedkov 30.509,- eur. V adhéznom konaní mu bola uložená povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe 3 rokov dlh vo výške 30.509,- eur poškodenej Sociálnej poisťovni, teda navrhovateľovi. V čase rozhodovania súdu o odporovateľnosti právneho úkonu existovala vymáhateľná pohľadávka navrhovateľa voči dlžníkovi Ing. W. H.. Súd rozhodoval o odporovateľnosti právneho úkonu, ktorý bol urobený v rozhodnej dobe medzi dlžníkom navrhovateľa a odporcami 1/, 2/ s tým, že dlžník navrhovateľa a odporca 1/ sú bratia a odporkyňa 2/ je švagrinou dlžníka, teda nepochybne sa jedná o blízke osoby. Navrhovateľ má voči bratovi odporcu 1/ pohľadávku priznanú právoplatným súdnym rozhodnutím, keď na podklade právoplatného súdneho rozhodnutia bola začatá exekúcia, ktorá nie je doposiaľ skončená. Dlžník nemá ostatný majetok postačujúci na uspokojenie veriteľovej pohľadávky, vykonávajú sa mu len zrážky zo mzdy. Je ustálený právny názor, že taký právny úkon dlžníka, ktorý smeruje k uspokojeniu iného jeho dlhu, než ktorý má voči veriteľovi, ktorý podal odporovaciu žalobu nie je odporovateľný. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoby blízke dlžníkovi vykonali s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím k obsahu právneho úkonu dlžníka takú činnosť - aktivitu, aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v dobe odporovaného právneho úkonu objektívne musel byť, z jej výsledkov poznal. Odporcovia preukazovali náležitú pozornosť tvrdením, že sa informovali ohľadne záväzkov dlžníka už aj v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke a to dopytom na jeho osobu ako aj jeho známych. Preverili si správu katastra, prostredníctvom katastrálneho portálu, kde nebol evidovaný žiadny záznam ani súdne konanie, ktorými by bolo obmedzené jeho nakladanie s nehnuteľnosťami. Pripomenuli, že navrhovateľ mohol túto skutočnosť oznámiť odporcom ako podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností resp. mohol

exekučný titul zapísať ako poznámku na príslušnom liste vlastníctva alebo tiež mohol podať trestné oznámenie, ak sa domnieval, že dlžník konal nekalo. Nikdy nemali podozrenie a nikdy ani nezistili, že by mal mať Ing. H. nejaké podlížnosti. Mal dobré zamestnanie, potom ho síce prepustili, avšak toto dokázal veľmi dlho v rodine tajiť. Bol vypočutý aj Ing. W. H., teda dlžník, ktorý uviedol, že svoj dlh voči navrhovateľovi chcel riešiť práve pôžičkou od svojho brata. Hanbil sa mu priznať, že má dlh a že ho prepustili z práce. Povedal mu, že chce opraviť strechu, brat mu dôveroval a preto sa snažil aj mu pomôcť. Dlžník chcel zhodnotiť ešte svoje peniaze, z ktorého dôvodu podával keno, avšak peniaze sa mu nepodarilo zhodnotiť. Neskôr ako dôvod prepustenia zo zamestnania povedal rodine, že ho prepustili z politických dôvodov, nakoľko v tom čase bol odvolaný aj riaditeľ a ďalšia vedúca. Pri hodnotení dôkazu svedeckou výpoveďou je významné i to, ako sa ich výpoveď odlišuje od tvrdení účastníkov a aký pomer majú svedkovia k účastníkom. Výpovede účastníkov konania a svedkov sa neodlišovali, viac menej sa dopĺňali. Pri starostlivom zvážení všetkého, čo vyšlo v konaní najavo vrátane toho, čo uviedli odporcovia súd zastáva názor, že to nie je v rozpore s pravidlami logického myslenia, ich výpovede boli podávané veľmi úprimne až dojímavou. Odporcovia neskrývali prekvapenie, čo sa dozvedeli od dlžníka ohľadne dôvodu sprenevery. Všetci vypočúvaní pochádzajú z lepšie situovaných rodín, každý z nich nepretržite pracoval, vychovávali deti a nie je u nich predpoklad, že by mali v úmysle zavádzať súd. Výsledok dôkazu výsluchom svedkov tak považuje súd za pravdivý a skutkový záver vychádzajúci z týchto dôkazov smeruje k zisteniu súdu, že odporcovia jednak vyvinuli náležitú starostlivosť, aby mohli rozpoznať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, čo však nezistili a jednak skutočne bola reálna kúpna cena započítaná vzniknutou pohľadávkou dlžníka z pôžičky. Poskytnutie predmetnej pôžičky odporcovia dostatočne preukázali, nakoľko uviedli, že časť z peňazí, ktoré požičali dlžníkovi si sami požičali od sestry odporkyne 2/ vo výške 7.000,- eur a zvyšnú časť mali doma v hotovosti. Dlžník ich presvedčil, že potrebuje peniaze na rekonštrukciu domu - strechy. Tvrдили, že skutočne o tom mali vedomosť a nebol pre nich dôvod podozrievať brata a švagra, že by im klamal. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že odporcovia mali dostatočné množstvo finančnej hotovosti v domácnosti a že túto vo výške 16.597,- eur dokázali poskytnúť dlžníkovi na rekonštrukciu domu. Odporcovia dostatočne preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli poznať. Odporcovia v súvislosti s uzavretím spornej kúpnej zmluvy vo vzťahu k úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa postupovali s náležitou starostlivosťou. Návrh tak nebol podaný dôvodne. Navrhovateľ má voči bratovi - odporcovi 1/ a švagrovi odporkyne 2/ pohľadávku z trestného rozsudku, na podklade ktorého bola začatá exekúcia. Exekúcia nie je doposiaľ skončená, teda navrhovateľova vymáhateľná pohľadávka nebola zatiaľ uspokojená v celom rozsahu, avšak svoj dlh dlžník počas uplynulého necelého roka pravidelne každý mesiac spláca, dlžník má majetok v kat. úz. U. R., podľa udania exekútorky však uspokojenie pohľadávky predajom týchto nehnuteľností je neefektívne. Na nehnuteľnosti, ktorá je predmetom odporovaného právneho úkonu viazne ťarcha v podobe doživotného užívacieho práva a teda pre súdnu exekútorku by pravdepodobne ani táto nehnuteľnosť nebola efektívnou na uspokojenie pohľadávky. Osoba blízka má možnosť preukázať, že úmysel ukrátiť veriteľa nielenže nepoznala, ale i to, že jej nemožno vyčítať zavinenie tejto neznalosti. Odporcovia uniesli dôkazné bremeno v konaní a preukázali, že nepoznali úmysel dlžníka ukrátiť navrhovateľa a nemohli tento poznať ani pri náležitej starostlivosti. V konaní ani nebolo preukázané, že by dlžník chcel ukrátiť navrhovateľa. Súd mal za to, že odporcovia uniesli dôkazné bremeno, nakoľko sa vo veci nepreukázala ich vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť navrhovateľa, ako aj to, že majetok dlžníka sa právnym úkonom, ktorý bol odporovaný nezmenšil. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď úspešným odporcom priznal ich náhradu vo výške 808,65 eur na trovách právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa v zákonom určenej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Uviedol, že súd prvého stupňa sa počas konania nesprávne vysporiadal s otázkou náležitej starostlivosti zo strany odporcov. Pochybil, keď považoval za preukázané, že odporcovia preukázali náležitú starostlivosť. Odporcovia počas konania pred súdom nepreukázali, či a akú aktivitu vyvinuli v dobe uzavretia odporovaného úkonu, či úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa poznali a či táto činnosť súčasne predstavovala s ohľadom na okolnosti prípadu náležitú starostlivosť. Poukázal na rozhodovaciu prax súdov, podľa ktorej samotné tvrdenie, že odporca o úmysle dlžníka ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa nevedel a ani nemohol vedieť nenahrádza dôkaz o vyvinutí náležitej starostlivosti. Rozsudky sú vyhlasované vždy verejne. Z uvedeného mali odporcovia možnosť v prípade, ak by skutočne vyvinuli náležitú starostlivosť oboznámiť sa so skutočnosťou, že Ing. W.H. bol uznaný za vinného. Až po vyhlásení rozsudku v tejto veci navrhovateľ získal vedomosť o existencii článku v denníku „V.“, v ktorom sa píše o prípade sprenevery v Sociálnej poisťovni. Z textu vyplýva, že reportéri boli u

dlžníka v mieste jeho bydliska a že prípadom sprenevery sa zaoberala aj spravodajská televízia F.. Tieto skutočnosti dementujú tvrdenia odporcov, že vyvinuli náležitú starostlivosť. Keby tak urobili zistili by, že voči Ing. H. je začaté trestné stíhanie. Dojímavosť výpovedí nie je na účely súdneho konania dôkazom. O hazardných hrách dlžníka odporcovia vedeli už v čase konania prvého pojednávania v predmetnej právnej veci t.j. v septembri 2013. Odporcovia nepredložili žiadny relevantný dôkaz, ktorým by preukázali tvrdenie, že by na základe uzavretej zmluvy o pôžičke skutočne odovzdali Ing. H. finančné prostriedky. Samotný výdavkový pokladničný doklad nepostačuje, nakoľko takýto doklad nie je riadnym účtovným dokladom. Možno ho hoci kedy vystaviť aj so spätným dátumom. Súd opomenul skutočnosť, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Skutočnosť, že odporcovia uzavreli s Ing. H. zmluvu o pôžičke v písomnej forme napriek tomu, že im to zákon neukladá, zakladá dôvodné podozrenie, že predmetná zmluva o pôžičke bola zo strany odporcov vystavená dodatočne s cieľom uzavretia kúpnej zmluvy na účel započítania fiktívnej pohľadávky s cieľom zabezpečiť prevod spoluvlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti a tým ukrátiť veriteľa. Žalovaní neunesli dôkazné bremeno, pretože z dôkazov predložených navrhovateľom a z jeho vecných a právnych argumentov vyplýva, že zmluva o pôžičke bola vystavená dodatočne so spätným datovaním a k skutočnému odovzdaniu finančných prostriedkov nikdy nedošlo. K odvolaniu pripojili fotokópiu článku z denníka V. s overeným prekladom z maďarského jazyka.

Odporcovia v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedli, že rozsudok súdu prvého stupňa považujú za vecne správny. Odporcovia uviedli, že nie je možné aplikovať odvolací dôvod podľa § 205a ods. 1 O.s.p. tak, ako si to zrejme vyložil navrhovateľ, keď uviedol, že predmetný dôkaz mu bol známy až po vyhlásení rozsudku, hoci obsahom článku predloženého ako nový dôkaz je citácia hovorca navrhovateľa, čo predpokladá, že navrhovateľovi bol tento článok známy už v konaní pred prvostupňovým súdom. Nesúhlasí s argumentom navrhovateľa, že o existencii článku sa dozvedel až po vyhlásení rozsudku a to najmä vzhľadom na to, že obsahom článku je vyjadrenie hovorca navrhovateľa. Pokiaľ sa samotný navrhovateľ mal dozvedieť o predmetnom článku, ktorý sa ho navyše týka, až po vyhlásení rozsudku ako môže konštatovať, že odporcovia mali mať o predmetnom článku vedomosť už skôr. Odporcovia vyvinuli dostatočné úsilie v čase uzavretia kúpnej zmluvy, aby zistili, či je nadobúdaná nehnuteľnosť vo vlastníctve dlžníka zaťažená ťarchou v prospech tretej osoby. Neboli si vedomí problémov, ktoré dlžník mal a nemali ani dôvodné podozrenie, že by takéto problémy mohol mať. Nezistili, že by prevádzané nehnuteľnosti boli akýmkoľvek spôsobom zaťažené. Na druhej strane však možno navrhovateľovi vyčítať, že dostatočným spôsobom nezabezpečil svoju pohľadávku a to tak, aby o nej mohli nadobudnúť vedomosť aj tretie osoby napr. zriadením záložného práva k nehnuteľnosti dlžníka. Nebolo úmyslom dlžníka ukrátiť navrhovateľa ako svojho veriteľa tým, že previedol spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam na odporcov, keďže aj títo boli jeho veriteľmi a disponovali pohľadávkou, ktorá bola skôr splatná ako pohľadávka navrhovateľa. Napriek tomu, že navrhovateľ vyjadril dôvodné podozrenie, že nedošlo pri zmluve o pôžičke k skutočnému odovzdaniu finančných prostriedkov, toto v konaní preukázané nebolo, ako ani iné tvrdené skutočnosti v odvolaní ohľadne dodatočného vystavenia zmluvy o pôžičke, jej antidatovanie, neodovzdanie peňazí. Navrhli rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať im náhradu trov odvolacieho konania vo výške 83,89 eur.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce, v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania podľa ust. § 212 ods.1 O.s.p., postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, nakoľko rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 14C/13/2013 je určenie, že kúpna zmluva uzavretá dňa 15.02.2012 medzi predávajúcim Ing. W. H. a kupujúcimi D. H. a B. H., ktorou predávajúci previedol na kupujúcich svoj spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, kat. úz. H. M., rodinný dom č. súp. XXX na parc. č. 142/1, parc. č. 142/1 - zastavané plochy a nádvoria a parc. č. 142/3 - záhrady je voči navrhovateľovi právne neúčinná.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní potrebnom na vyhlásenie rozsudku dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie odvolateľom tvrdených skutočností, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel súd prvého stupňa k správnym skutkovým zisteniam a pretože zdieľa jeho právny záver s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. ako odvolací súd odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi, ktorý v odvolaní navyše neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvého stupňa nebol vysporiadal a ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Súd prvého stupňa správne dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný, keď skonštatoval, že odporcovia ako blízke osoby dlžníka navrhovateľa nemohli poznať ani pri vynaložení náležitej starostlivosti úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. Pokiaľ sa týka argumentácie uvedenej v odvolaní, tak odvolací súd sa priklonil k záveru, že navrhovateľ dostatočným spôsobom nepreukázal, že nemal vedomosť o článku, na ktorý v odvolaní poukazuje počas konania pred súdom prvého stupňa. Na druhej strane, ak by aj o tomto článku vedomosť nemal a dozvedel sa o ňom až počas odvolacieho konania odvolací súd má za to, že tento článok nie je spôsobilý privodiť zmenu rozsudku a zmenu argumentácie súdu prvého stupňa, že na základe tohto článku odporcovia museli vedieť o zadĺženosti a páchaní trestnej činnosti Ing. W. H.. Nie je predsa možné mať za to, že odporcovia budú čítať všetky články, ktoré vyjdú navyše ešte v novinách, ktoré sú pravdepodobne novinami regionálnymi. Takisto neboli predložené žiadne relevantné dôkazy o tom, že nedošlo k odovzdaniu finančných prostriedkov na základe zmluvy o pôžičke a že táto bola fingovaná. Skutočnosť, že zákon nevyžaduje pre zmluvu o pôžičke písomnú formu a táto písomná forma bola v danom prípade použitá, nemožno vyložiť, že to je v neprospech odporcov. Títo, pokiaľ finančné prostriedky požičali jednalo sa nie o zanedbateľnú sumu, je normálne a bežné, že si zabezpečili pôžičku na základe písomnej zmluvy o pôžičke. Odporcovia hodnoverným spôsobom svoje výpovede potvrdili a preukázali, že mali finančné prostriedky, ktoré poskytli odporcovi. Tieto boli poskytnuté dávno predtým, ako sa stal navrhovateľ veriteľom Ing. W. H.. Navrhovateľ navyše žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenie, že peniaze z pôžičky neboli dlžníkovi odovzdané. Takisto z výpovedí tak odporcov ako aj bývalej manželky dlžníka vyplynulo, že dlžník cielene pred rodinou dlhy a problémy tajil. Bývalá manželka v konaní o rozvod uviedla, že dlžník jej poprel skutočný dôvod rozviazania jeho pracovného pomeru ako aj skutočnosť, že by bol závislý na stávkovaní, k čomu sa naďalej nepriznáva, o tomto sa ona dozvedela koncom leta v roku 2010. V konaní o rozvod manželstva nemala dôvod uvádzať skutočnosti nepravdivo. Zmluva o pôžičke medzi odporcami a dlžníkom bola uzavretá dňa 30. septembra 2009, teda ešte rok predtým, ako sa samotná manželka dlžníka dozvedela o problémoch svojho manžela. Na základe týchto skutočností odvolací súd považoval zmluvu o pôžičke za platnú a pohľadávku z nej vzniknutú za vzniknutú skôr ako pohľadávku navrhovateľa a tak dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil vykonané dokazovanie a správne vo veci rozhodol, keď návrh zamietol s tým, že skutočnosti uvádzané navrhovateľom v odvolaní nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O práve na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 142 ods. 1 O.s.p., keď v odvolacom konaní úspešným odporcom priznal ich náhradu a to vo výške 83,86 eur titulom trov právneho zastúpenia (jeden úkon právnej služby: písomné vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 12.5.2014 61,85 eur, rež. paušál 8,04 eur a 20% DPH 13,97 eur).

Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.